

прежде всего мать, хранительница домашнего очага. Совсем забывая, что она может быть отдельной единицей, имеющей конструктивные мнения в глобальных вопросах общества и страны в целом.

Но все, же современный мир приоткрыл свои крепко зажатые объятия навстречу женщине. Мировой прогресс постепенно увеличивает весомость женской фигуры в политике, экономике, культуре. Благодаря ярким примерам сильных женщин-политиков, таких как Маргарет Тэтчер, Ирина Хакамада, Ангела Меркель и других.

Многие женщины-политики имеют прекрасную семью, но при этом занимая весомую должность на политической арене страны. Для того, чтобы считались с мнением не нужно становиться мужчиной в юбке, просто следует, не уклоняясь от своих принципов и взглядов не уставать доказывать правильность своего решения. Да в большой политике силы пока не равны в процентном соотношении мужчин большинство, но никто не мешает брать их в союзники, если ваши взгляды совпадают. Должно прекратиться гендерное разделение мнений, ведь неважно кто предложил ту или иную идею, главное чтобы она была во благо страны. Правила же для совместного поля политической игры должны быть созданы партнерами – мужчиной и женщиной.

Мужчина по натуре воин, и в политике его высказывания конкретны и четки. Он всегда готов, как к нападению, так и обороне. Женщинам же присуща природная мягкость, что позволяет ей рассматривать некоторые вопросы глубже, подходя к ним с разных сторон. Просто мужчина и женщина совершенно разные. И если принимать решение будет только одна сторона, то соответственно интересы второй просто не будут учтены. А для принятия правильных решений необходим баланс. Мировой опыт сообщает, что если в законодательном органе меньше 10% занимают посты женщины, то это затрудняет принятие решений в социальных сферах. Проводимые различными международными центрами исследования показывают, что если цифры в управлении государством на всех уровнях женщин превышают 30% то и общество развивается более социально стабильно.

Таким образом, женщины необходимы, присутствовать в органах власти, так как они способствуют определенным переменам. Партнерство обоих полов в политике источник полноценной демократии, где затрагиваются реальные интересы всего гендерного общества.

*Кольвах В. В.
НТУ «ХПИ»*

МАЙДАН – ОСОБЛИВА ФОРМА УКРАЇНСЬКОГО ПРОТЕСТУ

За роки незалежності в Україні вже не раз відбувалися прояви протестної поведінки і деякі з них були досить масовими та значними за своїми наслідками. Особливою формою протесту українців став Майдан (слово

«майдан» арабського походження, в українській мові – незабудоване місце, де сходиться кілька вулиць).

Майдан, у певному розумінні, не тільки територія, зручна для зібрання великої кількості людей, а й символ української демократії, яка живе підсвідомо на рівні генетичної пам'яті. Якщо згадати історичні події минулого – Козацької доби і навіть Русі за часів князя Володимира, то образ Майдану постійно повторюється. Важливі рішення оголошувались для народу на майдані: князівські грамоти, гетьманські універсали та Переяславська рада (також відбулася на майдані). Така формула єдності політичних лідерів і народу притаманна тільки українській нації, в якій задіяні дві активні сторони: влада та народні представники. Протягом століть ця форма народного волевиявлення неодноразово повторювалася і скоріш за все буде повторюватися.

За 22 роки існування суверенної держави України на Майдані Незалежності відбувалось чимало протестів. Так, взимку 2000–2001 рр. на Майдані відбувались акції протесту «Україна без Кучми», у 2004 році він став центром Помаранчевої революції, у 2010 на ньому відбувались протести проти Податкового кодексу, у 2013 році в 9-ту річницю Помаранчевої революції розпочався Євромайдан – масова акція протесту проти призупинення курсу держави на євроінтеграцію.

Серед усіх протестів слід виділити два найбільш гучних та масштабних по своїй дії – це Майдан 2004 року та Євромайдан 2013 року, які сильно відрізняються один від одного. Причина виникнення першого майдану полягала у незгоді частини виборців з результатами президентських виборів (внаслідок фальсифікації результатів голосування), а причина виникнення майдану 2013 року полягає в призупиненні владою курсу на євроінтеграцію (не підписання угоди про асоціацію з ЄС) та події, що відбулися в ніч на 30 листопада (це змусило вийти на майдан більшість демонстрантів). Перший був Майданом лідерів, яких підтримувало громадянське суспільство, що тільки прокидалося, а 2013 року спостерігається певний розподіл між партіями лідерів і громадянським суспільством, а тому Євромайдан з громадянського погляду більш розвинений. Сьогодні спостерігається яскраво виражене громадянське суспільство, яке має низку своїх символічних ознак.

Повторюваність Майдану знову повертає нас до проблеми закладення внутрішньо українського прецеденту «самостійного творення права». Майдан 2004 і 2013 року уже став свідченням делегітимізації однієї державної влади України і джерелом легітимізації іншої влади, і продовжує цю роль.

Однак неефективність Майдану полягає в основному в тому, що долю багатомільйонної країни не може вирішувати на вулиці декілька сотень тисяч людей, які загалом не враховують інтересів всього населення та економічну ситуацію країни. Неефективність і в тому, що Євромайдан не має єдиного лідера, який би вів людей до поставлених цілей, та й цілей (вимог) майдан має занадто багато як для початку.

Не слід забувати і про те, що існування Майдану впродовж декількох місяців забезпечує неабияка матеріальна підтримка так званих «спонсорів» (за деякими підрахунками, один день майдану обходиться в більш ніж 70 тис. доларів). Все це ставить під сумнів нештучність Євромайдану з його голосними лозунгами.

Отже, Майдан став для України особливим та водночас суперечливим соціально-політичним явищем.

Якщо реально поглянути на Майдан, відкинувши всі національні лозунги та мотиви, то слід зазначити, Європа відбувається там, де суспільство починає самостійно керувати своєю долею.

Щоб досягти європейського рівня життя необхідно в першу чергу змінитися самим. Ніяка асоціація чи зміна політичної еліти не наблизить Україну до кращого життя.

*Матвеев А.
НТУ «ХПИ»*

ПОНИМАНИЕ НАЦИОНАЛИЗМА

Пожалуй, нет сейчас предмета для обсуждения, более запутанного и более всех «загоняемого в рамки», более всех подвергаемого «надзору», и всевозможным ограничениям (дабы обсуждение его шло строго в «нужном» направлении), более всех обросшего различными мифами и умело сформированными стереотипами, чем национализм.

У подавляющего большинства населения, как нашего, так и во всём «цивилизованном мире», сформировано однозначно негативное восприятие даже самого термина «национализм». Большинство из опрошенных говорят, что национализм – это возвеличивание одной нации за счёт ущемления прав других, диктат одной нации над другими, что это позорнейшее явление в истории человечества, ярким примером которого является Адольф Гитлер. Часто связывают это явление с «шовинизмом – как крайним проявлением национализма». Но очень трудно найти ту грань, где кончается национализм и начинается шовинизм или нацизм. Вот пример определения сути данного явления типичным демократом:

Национализм – идеология, политика, а также психологический подход к национальному вопросу, противоположный так называемому интернационализму. Основа национализма – идея национального превосходства и национальной исключительности, трактовка нации как высшей внеисторической и надклассовой формы общности. (С. В. Беликов «Бритоголовые»). Именно такой национализм и шовинизм сегодня имеет место в странах СНГ, в том числе и в Украине. Но этот национализм многими из тех, кто называет себя демократами, игнорируется.

На мой взгляд, целесообразно понимать национализм как защиту интересов своей нации, проявление любви и уважения к ней. Националистическое мировоззрение блестяще сформулировано одним